

FESTIVALOVĚ NOVINY

#3

JID 20-12
SOČIMA DOKORÁN

REGIONÁLNÍ
POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA
STUDENTSKÉHO DIVADLA

17. 3. 2012
JID.SLUNCEWEB.CZ

Sluha dvou pánů

(Studenti 3.A Gymnázia)

Gymnazisté z Chotěboře se z neznámého důvodu rozhodli zahrát jednu z nejznámějších divadelních her jako přes kopírák podle nastudování v Národním divadle. Tam již dvanáctým rokem exceluje/neexceluje* Miroslav Donutil, český herecký klenot / vrchol nevkusů*.

Představení je známé tím, že diváckou obec rozděluje na dva týmy (Team Míra Donutil vs. Míra Donutil haters). Chotěbořská verze v tomto ohledu přišla s něčím novým: opravdu NIKDO si nemůže tuto verzi oblíbit, pokud tedy nenachází zálibu v nevkusných výjevech bez logiky, přehrávání a papouškování obšlehnutých gest i slov. Navíc Goldoniho text je v dnešní době nehratelný, což potvrdili i porotci.

Poučení na závěr: Jestli budete na konci března váhat nad tím, jestli jet do Chotěboře na Sluhu dvou pánů, radím Vám – nejezděte. Jen pro Vaši informaci, na tuto reprízu se přijede podívat i sám Miroslav Donutil a bude to velká sláva, přijede dokonce televize!

Rozbor

Porota důrazně doporučila Sluhu dvou pánů nehrát.

Michal Zetel a Jan Šotkovský se přiznali, že nemají rádi Miroslava Donutila, Petr Christov se k tomuto nevyjádřil. Umělci z Brna by tedy zřejmě rádi viděli Donutila na provázku.

Vzkaz Michalu Zetelovi:

Během rozboru jste položil otázku, která zůstala nezodpovězená – totiž proč jsou na scéně nesmyslné kulisy. Odpověď je prostá: měli to tak v Národním.

Marek

* nehodící si škrtněte

Inspektor

(Septima Gymnázium Chotěboř)

„Víte a nehoupejte se, nábytek trpí.“

Poslední představení dne neslo název Inspektor. Říkala jsem si, že je vtipné, jak je pro mě téma aktuální, po naší škole se právě dnes pohybovala jakási paní inspektorka. Dokonce i obsah hry mě zavedl do prostředí školy. U nás to takto veselé ovšem nebylo.

Studenti chotěbořského gymnázia si svou školu vynesli na pódium na necelou hodinu. Nejen, že jejich z velké většiny autorská hra využila kostry známé satirické hry Revizor od významného ruského prozaika a dramatika Nikolaje Vasiljeviče Gogola (což jistojistě načerpali právě ze svého gymnaziálního studia), ale také využili důvěrně známého prostředí školy přímo v obsahu hry. Ostatně sami studenti přiznali, že některé postavy jsou silně inspirovány skutečností (jejich paní učitelka se při diskuzi obeznámeně poculovala).

Hned na začátku hry nás zavedli do jedné z nestrašidelnějších místností školy, sborovny. Vznáší se tu tísnivá atmosféra, hysterické zanícení se týká informace o brzkém příjezdu inspektora. Ředitel promlouvá osobitě zkaženým učitelům do duše, dokud se nepřihlíží afektované uklízečky s novou zprávou: Inspektor už je na místě, ale inkognito! Maskuje se rolí školníka! Mezi učiteli se strhne poprask a vzápětí záchranná akce. Všichni školní zaměstnanci se ihned transformují v tzv. „anální horolezce“ – snaží se inspektorovi zalíbit.

Ředitel je dokonce tak zoufalý, že nabídne školníkovi – inspektorovi ubytování ve vlastním domě. Netuší však, jak náramně si to inspektor, tedy pardon, školník, užívá. Jako ubohý smolař, který není ničím jiným než prachobyčejným školníkem, opustila

ho manželka a má na krku opožděného autistického syna, se ocitá v ráji. Každý se ho najednou snaží získat na svou stranu. Dostává úplatky a dary, ženy ho svádějí. Ředitelova manželka i dcera se mohou přetrhnout, která ho urve pro sebe. Školník dál zvyšuje svou cenu – vydává se za velkého umělce, spisovatele, fotografa. Mezi tím však dopisuje svému příteli o šíleném prostředí, do něhož se dostal, v přesvědčení, že má pro něj skvělý námět na román. I přes obklopující choromyslnost nakonec žádá o ruku křehkou ředitelovu dceru. Společnost všech maloměstských chamtivců v jeho nepřítomnosti oslavuje (jak kdo, abychom to uvedli na pravou míru), což přeruší dva z učitelů po přečtení emailu. Školníkova identita je odhalena, ten je však bůhví kde...

Ze začátku jsem se trochu bála, zvláště adaptace klasických divadelních her končí často v rukách studentů fiaskem. Hned vzápětí se na nás však vyřítilo značné množství hlášek typu: „Džuveneč ať nevaří.“ nebo „Máte rád bábovku?“ „Ano.“ „A jakou?“ „Takovou tu kulatou, ta je nejlepší.“ a podobně, které byly cítit autorským rázem. Hlášky byly hlavním prostředkem k udržení pozornosti diváka. Jak poznamenal jeden z porotců na rozboru, studenti chtěli bezpochyby hlavně bavit, což se jim

na mnoha místech povedlo. Co mě dál upoutalo, byla rozmanitost postav. Mezi učiteli jsme se mohli setkat se stereotypy, které má většina z nás studentů zažité na vlastní kůži: hysterická bioložka – greenpeacačka, intelektuálská češtinářka, mediálně zaměřený tělocvikář... Ze širokého spektra charakterů porotci vyzvedli výkon hlavně již zmíněné bioložky, hyperaktivního školníka syna a ředitelovy manželky. Celkově hru zhodnotili jako zábavnou, ale nedotaženou. Z několika scén by se prý dalo vytěžit mnohem více, kdyby studenti využili některých okamžiků překvapení – např. když se školník dozví, že je považován za inspektora. Na příběhu je také zaráželo několik nedostatků vzniklých převedením původní hry z Ruska do české školy. Otázkou je: Byl by někdo schopný takovým způsobem podlézat pouhému inspektorovi? Však inu i sebemenší moc je stále ještě moc. Také upozornili na několik technických záležitostí – zbytečné kulisy, ale i kostýmy, které mohly všímavého diváka

zmást. Chtěli vypadat pěkně, a nepovedlo se to, nebo to bylo záměrem? Další věcí byla také manipulace s technickým zázemím, což se ale dá samozřejmě připsat neznalosti prostředí.

Pro mě docela příjemné odreagování na večer, přesto, že jsem se chtěla odreagovat právě od školy. Parodovaná verze se zdá být přesně tím pravým k naplnění této potřeby. Je to jasné – škola chce nadhled a humor!

Alice

Amadeus

(DS Ambrozia)

To takhle vezmete pět krásných, mladých a nadaných slečen z Hradce Králové, ukážete jim příběh o Mozartovi, vrazíte jim dvoje štafle a závoj a skvělý výsledek bude téměř zaručen. Tedy alespoň ten, který byl k vidění v krásné a slunečné páteční ráno v Diodu, stál za to.

Hra o životě Wolfganga Amadea Mozarta bavila. Herečky byly sehrané, děj nevážl a hudba byla opravdu stylová. Jak by ne, když se pod celé představení jako zvuková kulisa pouštěly díla toho slavného umělce. Ač jsme se za celou hru nedozvěděli o Mozartovi nic nového a hra by se dala označit za adaptaci stejnojmenné hry Petera Shaffera, diváky zaujala jednoduchými prostředky, kterými byla vyprávěna. Z jeviště na Vás působila lehkost a radost. Dalším plusem hry bylo využívání kulis, konkrétně štaflí a závoje, které posloužily na tisíc způsobů. Jedinou výtku mám k hlasitosti hudby, která místy hlučností útočila na ušní bubínky a v několika momentech se ani herečkám nepodařilo ji přeřvat. Krásný dojem z celého představení ale rozhodně nezkazila.

Rozbor

Při rozboru pojmenoval Petr Christov tři základní složky představení. První složka, označená za jakýsi dokument, vycházela z životního příběhu. Nejprve nám něko-

lika hesly Ambrozia předdistribuuje život Mozarta, načež jednotlivá hesla rozehraje. Ve složce didaktické chtějí dívky diváka informovat a vytvořit obrázek o W. A. M. a používají k tomu prostředky, které se po celou hru nepromění. Ze hry vyniká její hravost a rozdováděná scéna. Místy se ale ze hry stával patos (její třetí složka). Může sice fungovat dobře, ale ve spojení s mechanickým vyprávěním a didaktičností je to na štíru.

Jan Šotkovský neměl nic proti poloze dokumentárně dramatického divadla, ale je to ošemetné. Konkrétně měl několik problémů. Obrázek byl až moc schematický, patetické a expresivní prožívání příběhu působilo naivně a nebylo prý vůbec potřeba. Michal Zetel souhlasil s oběma porotci

a pochválil výběr hudby, který se nesl celým tvarem. Pak si položil otázku, jak ke hře přistoupit, neboť zpracovat toto téma tak, aby bylo něčím „nové“, je u Mozarta neobyčejně obtížné.

Terkule

Holka a jídlo

(Divadlo Nahod' – Praha)

Druhé páteční představení nám představil soubor Nahod' z Prahy. Příběh trochu banální, ale mohl být zajímavě udělaný.

Děj začíná nejspíš v parku, kde si mladá dívka pochutnává (dá se usuzovat podle toho, jak se tváří) na hromadě jídla. Přichází mladý muž, snaží se dívku sbalit, to se mu nedaří, zkouší to podruhé, opět nic, potřetí – ano! A je ruka v rukávě. Ubíhají měsíce, mladý pár je do sebe bláznivě zamilovaný, následuje svatba a žranice. Totiž novopečená manželka si pochutná na svém manželovi. To je aspoň stručně nahozený děj.

A jak si s tímto námětem poradil soubor? Soubor se rozhodl pro styl grotesky, nabízelo by se tedy plno zajímavých momentů, které se ve hře mohly použít. To ale soubor neudělal, a proto výsledný tvar celého představení vyznívá dost prvoplánově. Všechny akce, které se na jevišti udály, byly příšerně dlouhé. Celé představení se mohlo zrychlit, čímž by herci dokázali udržet pozornost publika. Námět si mi ale líbil, jen si s ním soubor moc dobře neporadil. Určitým plusem byla také hudba, ale často nám už zdaleka napovídala, co se bude dít v následujících třech minutách.

A ještě bych ráda vzkázala souboru, aby si dával pozor na rekvizity, které jsou „schované“ v zákulisí. První čtyři řady vidí všechno, a tak si odnáší z divadla nejen rozpačité zážitky, ale i pocit, že celé představení je vám jedno.

Rozbor

Podle Michala Zetela byla jasná předvídatelnost celého děje i díky živé hudbě, která zněla celým představením. Nelíbil se mu zbytečně dlouhý čas, celý děj by se podle něho dal zvládnout za sedm a půl minuty.

Petr Christov se přiznal, že scénář, který četl, mu přišel velmi vtipný, ale soubor jeho očekávání vůbec nesplnil. Také se zmínil, že představení bylo špatně technicky provedeno.

Jan Šotkovský byl zklamaný, že soubor nevyužil ambice, které jídlo na jevišti nabízí a také připomněl, že vtipy se musí vyvíjet.

EVS

Amerika

(GT Hlinsko)

„Skvělý začátek, bavilo mě to...“ I taková slova vycházela z úst porotců na zajímavě ztvárněnou

a o nové aktualizace obohacenou hru Amerika, kterou dle mého názoru skvěle zahrálo GT Hlinsko. Porotcům se však nelíbilo tempo hry. Ta se podle nich až přespříliš vlekla a byla moc obsáhlá. Všichni podle porotců mluvili a pohybovali se hrozně pomalu, což bylo po hodině sledování značně únavné a na nervy jdoucí. Další námitky měli hodnotící na strašně moc nápadů, které se ve hře, jenž je o pokusu o splnění amerického snu a narážkách na negativa Ameriky, prolínaly, a unikala jejich původní pointa. Scénář by se prý měl proškrtat. Děj sám o sobě byl mimo jiné velmi zamotaný a do jeho popisu se raději do hloubky nepouštěli ani porotci.

Co musím určitě vyzdvihnout, je živá kapela, kterou velmi ocenila i porota. Dva chlapci hrající na elektrické kytary a dívka hrající na bubny. Prostě paráda. Na GT Hlinsko je vidět, že divadlem žije a že ho opravdu baví. Herci měli velmi dobře propracované kostýmy a spoustu skvělých rekvizit. Mně osobně se hra opravdu líbila, jen bych ji trochu zkrátila a urychlila. Je na ní ale vidět strávený čas a snaha herců. Chválím a musím říct, že jako oddechovou hru, která je ale přeci jen trochu k zamyšlení, bych ji určitě každému doporučila.

Foto: Pavel Nesvatba

English

Sametový hranostaj

(Arte della Tlampač)

„Prosíme, vypněte si své mobilní telefony.“ – Tak takhle to nezačalo.

Místo klasického klišé dokázal soubor Arte della Tlampač odbourat publikum již úvodním reprodukováným hlášením. Skvadra z Českých Budějovic postavila své pásmo skečů na slovním humoru. Například když v povedené první scénce samuraj – dealer při pokusu o sebevraždu prohlásil: „Musím spáchat bukkake,“ diváci lehli smíchy.

Představení se natáhlo zhruba o dvacet minut, což bylo znát. Slovní humor a bizarní situace (muzikálový herec u výslechu, zpěvák procítěně si matlající o tělo jídlo, ...) jednoduše neutáhly celou délku, navíc některé části nedosahovaly kvalit ostatních.

To ovšem nic nemění na tom, že spousta fórů byla skvěle zahranych a v paměti diváka jistě dlouho zůstanou. Například scénka s nasraným úředníkem v bance byla vlastně jeden velký skeč a rozhodně patřil k tomu nejlepšímu z představení.

Spousta situací by se dala samozřejmě vyhodit – závěrečná písnička o ledničce byla spíše trapná než vtipná, ale i tak se diváci smáli na celé kolo.

Takže rada na závěr: Některé gagy vynechat, trochu poškrtat text a vznikne představení na úrovni.

Rozbor

Nadšení. To byl jmenovatel všech tří hodnocení od letošních sudí. Porotci přiznali, že jim představení bylo velmi sympatické, humor partičky z „Budějic“ je jim blízký. Při rozboru byli zmíněni i Monty Pythoni. Petr Christov doporučil vynechat scénku s inseminací bejkárnou.

Marek

Nemilovaná

(Zničehonic)

Na zmenšeném prostoru jeviště, v kulisách znázorňujících pokoj Perly Schlomovitchové se představil soubor Zničehonic se svou inscenací Lustigovy prózy Nemilovaná. Představení začalo postarším Arnoštem Lustigem usazeným v křesle a ten prostřednictvím svých vzpomínek transportoval obecenstvo do Terezína v době 2. světové války.

Po několika úvodních scénách, kdy se střídá současnost s 40. léty 20. století, postava postaršího Lustiga jeviště opouští. Od tohoto okamžiku se mění scény s mladým Lustigem a jeho kamarádem v koncentračním táboře s těmi, ve kterých se vyskytuje Perla. Hra končí stejně jako Nemilovaná – Perla a další čekají na transport na východ.

Téma holocaustu je extrémně náročné na uchopení, a to nejen v podobě divadelního tvaru. Představení s námětem tak závažným by rozhodně diváka nemělo nechat chladným, mělo by v něm vyvolat alespoň znechucení z hrůz páchaných v průběhu 2. světové války. V případě této inscenace k tomuto efektu bohužel nedošlo. Nedostatek vyvolaných emocí nebylo způsobeno herci, i když představitelé hráli postavy velmi civilně, dovolím si říci, že až povrchně. Interpreti byli v průběhu celého představení více sami sebou než postavami prožívajícími děsy doby. Spíše to bylo zapříčiněno výběrem předlohy, prózy, která je popisná, která neobsahuje dynamiku, neobsahuje děj.

Řešení scény nebylo podle mého názoru šťastné, kulisy spíše překážely v pohybu na jevišti, než aby byly funkční. Pro časté přechody herců bylo využito zatmění scény, které bylo rušivým elementem, až známkou bezradnosti tvůrců. Bohužel pro tyto pasáže se nevyužilo hudby, která zazněla v jiných částech hry.

Myslím si, že hra byla monotónní, bez napětí, což mimo jiné vedlo k nepříliš vřelému přijetí publikem. Snad po této prvotině soubor Zničehonic vytvoří představení s jednodušší tematikou, představení, které bude dynamičtější.

Rozbor

Petr Christov zahájil rozbor posledního představení druhého festivalového dne analýzou problematiky výběru tématu a jeho interpretace. Dokumentární typ prózy, v tomto případě Nemilovaná

od Arnošta Lustiga, nelze snadno přenést na jeviště, a to z důvodů chybějícího děje. V případě této inscenace se na jevišti přednášejí informace, z toho i vyplývá, že jediný přínos této inscenace je didaktický. Představení je bez napětí, je monotónní a žádná situace není vypointována. Navíc podle jeho názoru nebylo zcela využito potenciálu vypravěče, staršího Lustiga, který je na jevišti pouze v prvních scénách.

Michal Zetel se vyjádřil k problému výběru předlohy a použití scénických prostředků, kostýmů, které nebyly navzájem sladěné. Představitelé mladého Lustiga a jeho kamaráda v Terezíně byli oděni do kostýmů odpovídajících realitě dané doby a místa, naopak kostým představitelky Nemilované byl současný. Zmínil také, že je velmi rizikové znázorňovat tak závažná témata jako holocaust a prostituce mladými tvůrci.

Jan Šotkovský mluvil o problému banalizace holocaustu; s takovýmto tématem je nutno pracovat s nejvyšší možnou opatrností. Podle něj herci souboru Zničehonic nejsou schopni svými výrazovými prostředky vykreslit závažnost tématu Lustigovy prózy. Zmínil také nešťastné řešení scény, která byla

malá a přeplněná. Dobře bylo pouze využito stolu ve scéně lovení chleba. Vyjádřil se také k postavě Nemilované, která byla v tomto představení uhlazená, nevyjadřovala vůbec pocit zoufalství plynoucí z neustálého ponižování, z drastické situace, ve které se nacházela. Dalším bodem, ke kterému se vyjadřoval, byla vybraná hudba, kombinace díla Šostakoviče s diskotékovou hudbou nebyla šťastnou volbou.

V závěru rozboru se porotci obrátili na obecenstvo a jedna divačka se vyjádřila, že se jí v inscenaci pouze líbil prvek staršího Lustiga, zbytek ji neoslovil.

Katka

Listí padalo v buranteaterském Listopadu

Myslím, že nadpis se dá vykládat převážně metaforicky. To obrazné pojmenování se může vztahovat nejen k dozvukům jedné politické éry jednoho amerického prezidenta, může mít podobu i padajících zelených papírků symbolizující dolarové ban-

kovky, ale hlavně se za to listí dá považovat i aplaus, který odměňoval herce brněnského divadla Buranteatr za jejich předvedený výkon. Ale začněme od začátku. Buranteatr v Jihlavě nebyl poprvé. Ale aby skoro vyprodal kapacitu DIODu, to se mu ještě nikdy nepodařilo. Nám ale ano. Snad tomu přispěla cílená a intenzivní propagace, domnívám se však, že táhla postava talentu roku Michala Isteníka a vůbec, když jednou obdržíte nominaci na divadlo roku v Cenách

Foto: Pavel Nesvatba

Alfréda Radoka, to už přeci stojí za to na to přijít, nemyslíte? A tak se stalo, že jsme ještě v osm hodin večer stáli v sále, sledovali pilnou a neúnavnou práci techniků a osvětlovačů, aby hra mohla začít, mezitím se však na druhé straně mačkaly davy nedočkavých diváků, kteří byli jistě zvědaví, na co je vlastně organizátoři tak velementně lákali. Upřímně musím říct, že vidět zaplněné hlediště mě hrálo u srdce.

Foto: Pavel Nesvatba

Vzhledem k tomu, že jsem viděla premiéru hry Listopad, která se uskutečnila skoro před dvěma týdny, byla jsem zvědavá, jestli se vyznění někam i po tak krátké době vyvine. Skutečnost předčila mé očekávání, přestože jsem mnoho scén znala a v podstatě věděla, co se stane, jaké gegy nám režisér přichystal, stejně mě ale pobavily. A snad i víc než na samotné premiéře. I když některé byly trochu prvoplánovité, daly se předvídat, obecenstvo se bavilo. A taky snad i víc než na té premiéře. Co víc si přát než spokojené diváky. Loni odcházeli z Pánů polštářů skoro s depresi, dnes se nám je podařilo na oplátku rozesmát. Tak jen tak dál, Burani...

Elis

S očima dokořán aneb jak vypadá takový normální den organizátora

Je 7:30 a zvoní mi budík. Potlačuji neodolatelnou touhu prohodit ho zavřeným oknem a snažím se po celých třech vydatných hodinách spánku vstát. Bezúspěšně. Po několika dalších minutách se konečně odhodlám položit nohu na studenou pod-

lahu a odšourat se do kuchyně sežmoulat kus rohlíku. Umyju se, obléknu a vyrazím do DIODu. Poté, co udýchaná dorazím o deset minut později, zjistím, že sraz neměl být v osm, ale v devět. Rvu si vlasy, ale co naplat. Práce čeká, tak jdu uklidit hlediště po předchozím dnu a svázat dvacet výtisků druhého čísla novin.

Kolem půl desáté konečně hotovo. Už jsem se konečně pořádně probudila, tak mířím opět domů na vydatnou dopolední svačinu. Usínám. Asi na hodinu a půl. Po probuzení a lehčím šoku, že nestíhám, mířím opět do DIODu. Tam mě k mému velkému štěstí zrovna nikdo nepostrádal, tak shlédnu jedno představení a jdu na oběd.

Po obědě mám asi hodinu volného času, tak opět mířím domů rozepsat článek. Poté znovu balím své saky paky a mířím na workshop režie, který vede Jakub Škrdla v budovách Gymnázia Jihlava. I když je jeho vyprávění velmi zajímavé, spánkový deficit si vyžádal svou oběť a chvílemi si přeji nebýt nikde jinde než ve své krásné teplé pohodlné posteli. Po čtyřech hodinách je workshop slavnostně ukončen a já opět mířím domů, tentokrát abych se vysprchovala a navečeřela. Hotovo.

Ted' je 19:40 a já mířím na večerní představení brněnského Buranteátru. Konec? Zdaleka ne – poté hodlám uždibovat občerstvení na wine and cheese, nejspíš při psaní dalšího článku.

Připadá vám tento den poněkud hektický? Možná ano. A teď otázka za milion: když já jsem „pouhý“ novinář, tak jak asi vypadá takový normální den jednoho z hlavních organizátorů?

Koprix

Napiš mi to! (tvorba scénáře)

Jako vždycky jdu trochu pozdě a stydím se, ale Martin mě zná a neřekne ani slovo, a já jsem mu za to velmi vděčná.

Podle Martina je první věta v knize tím rozhodujícím faktorem, podle kterého se nakonec rozhodnete, zda si knihu přečtete. Čím nás první věta upoutá, co je pro ni důležité a zda odstartuje zajímavý příběh. Hned na začátku jsme se podívali na zajímavé první věty v různých knihách a následně jsme se pokoušeli na základě těchto vět napsat odstavec, který by rozpoutal děj. Martin také připodobnil první věty v knihách k filmovým titulům, protože i ty musí být poutavé a neotřelé, aby diváka upoutaly.

Tato písemná rozcvička nás měla připravit na psaní samotného scénáře. Dostalo se nám poučení, že formální stránka je velmi důležitá. Scénáristé, nezapomínejte proto na řádkování, velikost písma a šířku okrajů stran, protože by vaše veledíla taky nikdo nemusel chtít číst, natož hrát. Výhodou divadla, jak všichni víme, je, že si můžeme na jevišti dělat, co chceme. Je to náš prostor, který se řídí našimi pravidly. Scénárista by se proto neměl ničím svazovat, ale také toho moc nezneužívat. Divák často jeho nápady nechápe a režisér si plno věcí přemění k obrazu svému. Bylo nám představeno několik divadelních her, které se naprosto v průběhu let přeměnily, ale jejich gró v nich přesto zůstalo a divák si odnesl z divadla velký zážitek. Je důležité, aby se hry daly adaptovat do různých časových os a tím zůstaly stále aktuální

EVS

A takhle to dopadá, když...

Každá kulturní událost nabádá k oslavám, večírkům, párty a vůbec různému veselí. A když se ještě jedná o divadelní festival, tak to k tomu svádí dvojnásob. A netýká se to jenom samotných umělců... Ale jak to tak bývá, každý špás má i svou druhou stránku. Někdo se totiž musí postarat o to, aby se dalo všechno zase do pořádku. A kdo si myslíte, že to je? Ten, kdo přijde pod ruku jako první :-). A tak se naši udatní chlapi ujali té nevděčné práce, vzali košťata, kýbl s hadrem a čistili a čistili naši pelíškárnou. A že jim to u toho slušelo. Posuďte sami.

Elis

Program – Sobota 17. března

10.00 **Zahájení** 10'

10.10 **Lepší láska na střeše, než-li neštěstí v hrsti** (415) 45'

11.35 **Zastavíte mi?** (Negativ) 45'

14.00 **ZEPPPO** (Divadlo DIOD a Divadlo T.E.J.P.) 60'

16.00 **Proměna?** (DS Spoušť) 30'

17.15 **Hana Švestková vás žádá o přátelství** (DS Hobit) 40'

20.00 **Vyhlášení výsledků**

20.30 **koncert** (Skvělá hudební skupina, DJ Del Funk)

vstup na veškerá soutěžní představení je zdarma

Změna programu vyhrazena!

Workshopy

režie&dramaturgie: 14.00 – 18.00 hod.

Gymnázium, Jana Masaryka 1

vede Jakub Škrdla

jevištní projev: 13.00 – 16.00 hod.

Oblastní galerie Vysočiny, Komenského 10

vede Kamila Zetelová

tvorba scénáře: 09.00 – 13.00 hod.

Oblastní galerie Vysočiny, Komenského 10

vede Martin Kolář

organizátor

partneři

Kraj Vysocína

MINISTERSTVO
KULTURYDIOD
divadlo
otevřených
dveří

Oblastní galerie Vysociny v Jihlavě

HYDRAULICKÉ
AKUMULÁTORY

mediální partneři

FESTIVALOVÉ NOVINY – noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-12 – vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Alena Mikulíková – **Redakce:** Klára Englišová, Eva Koprová, Eva Sýkorová, Alice Krajčířová, Tereza Vlachová, Marek Hnatiak – **Fotograf:** Míša Vodová, Adam Hruška – **Design a grafická úprava:** Stanislav Smrčka, Jakub Kodet

festivalové webové stránky: jid.slunceweb.cz
redakční email: noviny@slunceweb.cz